This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

Det här är en digital kopia av en bok som har bevarats i generationer på bibliotekens hyllor innan Google omsorgsfullt skannade in den. Det är en del av ett projekt för att göra all världens böcker möjliga att upptäcka på nätet.

Den har överlevt så länge att upphovsrätten har utgått och boken har blivit allmän egendom. En bok i allmän egendom är en bok som aldrig har varit belagd med upphovsrätt eller vars skyddstid har löpt ut. Huruvida en bok har blivit allmän egendom eller inte varierar från land till land. Sådana böcker är portar till det förflutna och representerar ett överflöd av historia, kultur och kunskap som många gånger är svårt att upptäcka.

Markeringar, noteringar och andra marginalanteckningar i den ursprungliga boken finns med i filen. Det är en påminnelse om bokens långa färd från förlaget till ett bibliotek och slutligen till dig.

Riktlinjer för användning

Google är stolt över att digitalisera böcker som har blivit allmän egendom i samarbete med bibliotek och göra dem tillgängliga för alla. Dessa böcker tillhör mänskligheten, och vi förvaltar bara kulturarvet. Men det här arbetet kostar mycket pengar, så för att vi ska kunna fortsätta att tillhandahålla denna resurs, har vi vidtagit åtgärder för att förhindra kommersiella företags missbruk. Vi har bland annat infört tekniska inskränkningar för automatiserade frågor.

Vi ber dig även att:

- Endast använda filerna utan ekonomisk vinning i åtanke
  Vi har tagit fram Google boksökning för att det ska användas av enskilda personer, och vi vill att du använder dessa filer för enskilt, ideellt bruk.
- Avstå från automatiska frågor
  Skicka inte automatiska frågor av något slag till Googles system. Om du forskar i maskinöversättning, textigenkänning eller andra områden där det är intressant att få tillgång till stora mängder text, ta då kontakt med oss. Vi ser gärna att material som är allmän egendom används för dessa syften och kan kanske hjälpa till om du har ytterligare behov.
- Bibehålla upphovsmärket
  Googles "vattenstämpel" som finns i varje fil är nödvändig för att informera allmänheten om det här projektet och att hjälpa dem att hitta ytterligare material på Google boksökning. Ta inte bort den.
- Håll dig på rätt sida om lagen
  Oavsett vad du gör ska du komma ihåg att du bär ansvaret för att se till att det du gör är lagligt. Förutsätt inte att en bok har blivit allmän egendom i andra länder bara för att vi tror att den har blivit det för läsare i USA. Huruvida en bok skyddas av upphovsrätt skiljer sig åt från land till land, och vi kan inte ge dig några råd om det är tillåtet att använda en viss bok på ett särskilt sätt. Förutsätt inte att en bok går att använda på vilket sätt som helst var som helst i världen bara för att den dyker upp i Google boksökning. Skadeståndet för upphovsrättsbrott kan vara mycket högt.

Om Google boksökning

Googles mål är att ordna världens information och göra den användbar och tillgänglig överallt. Google boksökning hjälper läsare att upptäcka världens böcker och författare och förläggare att nå nya målgrupper. Du kan söka igenom all text i den här boken på webben på följande länk `http://books.google.com/`

76
5P775
64
UC-NRLF
B 15 080

SEAL OF THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA
LET THERE BE LIGHT
1868

NB
A·B·NORDISKA·
·BOKHANDELN·
·STOCKHOLM·

GIFT TO
THE LIBRARY OF
THE UNIVERSITY
OF CALIFORNIA
OF NORDISKA BOKHANDELN
THROUGH MR. OLOF HIRSCH

MIN TANTS PLANER.

KOMEDI I EN AKT

AF

HENRI NICOLLE.

Fri öfversättning.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

Pris: 50 öre.

Jemlikt Kongl. Maj:ts Nåd. förordning af den 20 Juli 1855, ega de Theater-Direktörer i landsorten, som vilja gifva denna pjes, att derom öfverenskomma med Författaren, under adress: Albert Bonnier i Stockholm.

MIN TANTS PLANER.

KOMEDI I EN AKT

AF

HENRI NICOLLE.

Fri öfversättning.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

PERSONERNA.

Ernest Duplessis.
Fru Gardonnière.
Cecile, hennes niéce.
Lise, kammarjungfru.

Händelsen föregår i Paris.

STOCKHOLM.
HÖRBERGSKA BOKTRYCKERIET, 1864.

PQ2376
N45P775
1864

En elegant salong med dörrar på båda sidorna; i fonden en kamin; midt på scenen ett bord med stolar omkring. Till venster en soffa, och framför den ett mindre bord med skriftyg och papper. Till höger en fåtölj, och framför den ett litet sybord, med sykorg och handarbete.

Första Scenen.

FRU GARDONNIÈRE. LISE.

FRUN (*inkommer hastigt från höger med ett bref i handen. Lise inkommer från venster*). Lise, lemna det här brefvet genast till sin adress och vänta på svar. Det måste blifva ett svar!

LISE. Ja frun! (*afsides i det hon ser på brefvet*). Åh! till den unga grannen som frun processar med! Det var lustigt! (*går till venster*).

Andra Scenen.

FRU GARDONNIÈRE.

Ändtligen är första steget taget, och jag hoppas att jag skall lyckas! Det är sannt att jag kastar mig in i ett tokigt, ett romaneskt äfventyr — — ett omöjligt kanhända — — Omöjligt? nej! Jag vågar mycket, det vet, det känner jag — — men hvad skulle jag

M707355

också inte våga för min snälla Cecile? Ty att förlora henne, att se henne begrafva i ett kloster så mycken ungdom och skönhet, det skulle vara döden för mig. Men min plan skall lyckas, och döden får vänta! För att väcka hennes rena och känsliga hjerta för kärleken, behöfs endast att hon tror sig älskad, verkligt älskad af en ung man lika vacker som hon sjelf, och med ett hjerta lika rent som hennes eget. — Nåväl! en sådan ung man finns verkligen . . jag har träffat på ett sådant hjerta! Skall han komma? tänk om han skulle vägra — det vore pikant nog, efter allt hvad jag vågat för honom . . ty jag kan inte neka att jag gått djerft till väga! (*vid fönstret*) Ja, min käre granne! jag har varit mycket djerf emot er! Man hade sagt mig så mycket till er fördel, för omkring ett halft år sedan. . . Ni var arbetsam, ni älskade studier och resor, ni hade varit en god son, och allt detta sammanlagdt gjorde att jag i er anade ämnet till en utmärkt äkta man. I samma ögonblick fattade jag den föresatsen att gifta er med min Cecile! Och hvarför inte? Ålder, förmögenhet, samhällsställning, allt passar förträffligt! Men ni kände inte hvarandra. Ni min herre, lefde indraget, min nièce ville aldrig taga emot något besök . . huru föra er tillsammans? — Jo, jag hittade på ett medel . . en god process . . ja! det vill säga, en mycket dålig sådan! En stackars liten bäck letade sig fram genom bådas våra trädgårdar; vattnet torkade ut på våren, och när det kom igen så sökte det sig en annan väg . . jag skyndade mig att anklaga er för att hafva gifvit den ett annat lopp . . och jag skickade er en stämning, i den förhoppning att ni skulle infinna er för att föreslå mig förlikning, eller afgifva en förklaring — — — Nej! inte ett ord, inte det minsta steg att gå mig till möte! — Men när ni i går fått veta att jag, sedan jag förlorat i första instansen, ämnade appellera till högre rätt, då ändtligen blef min unga herre litet orolig . . ni har skrifvit till mig — jag har svarat, och nu vill jag väl se om ni inte skall komma till slut!

Tredje Scenen.

FRUN. LISE.

Lise (*hastigt från venster*). Frun! jag fick ett svar!

Frun. Åh! det var jag säker om!

Lise. Här är det!

Frun. Gif hit! (*läser*). "Ja min fru, vi skulle kanske kunna komma öfverens, om endast advokaterna icke blanda sig i saken. Låt oss förklara oss: jag är till er tjenst. Jag antager på förhand den dag och timma, som ni behagar utsätta för vårt samtal? — Ah! jag har fångat honom!

Lise (*afsides*). Det var märkvärdigt hvad frun är glad!

Frun (*skrifvande*). "Jag väntar er redan i dag, vid middagstiden. Er tillgifna granne, enkefru Gardonnière." — Lise! skynda genast tillbaka med det här svaret!

Lise. Skall det vara svar nu med?

Frun (*otåligt*). Åhnej! skynda!

Lise (*afsides*). Det här är kuriöst! (*går*).

Fjerde Scenen.

FRUN. CECILE.

Frun. Mina planer krönas ändtligen med framgång! Cecile skall inte gå i kloster! (*sätter sig på soffan*).

Cecile (*från höger, sätter sig bredvid henne på en taburett*). Hvad är det åt er, min tant? Ni ser så glad ut!

Frun. Ah, det är du Cecile! omfamna mig, mitt barn!

Cecile. Gerna! Hvad hade tant så roligt åt då jag kom in?

Frun. Jag tänkte på en underlig idé som herr Lapierre hade i går.

Cecile. Er advokat?

Frun. Ja, min *dyre* advokat! Kan du gissa hvad han föreslog mig?

Cecile. En ny process?

Frun. Nej! ett nytt äktenskap!

Cecile. För er?

Frun. För mig.

Cecile. Och med hvem?

Frun. Med honom sjelf, naturligtvis!

Cecile. Och det skrattar ni åt?

Frun. Som du ser!

Cecile. Ni ämnar då verkligen gifta er för tredje gången, tant?

Frun. Tycker du det!

Cecile. Således gaf ni honom afsked?

Frun. Jag tror det nästan!

Cecile. För alltid?

Frun. Det är troligt! Jag sade honom visserligen att mitt hus är mycket tyst och ödsligt — och att jag trodde det en man skulle behöfvas der. Men om jag gifte mig, så skulle det se ut som om jag ville göra min nièce arflös! Dessutom om jag skall välja en man, så är det bättre att välja den åt henne än åt mig . . min tid är förbi, och hennes kommer!

Cecile. Min tant. — —

Frun. Ja, så är det, mitt barn!

Cecile. Men jag — —

Frun. Sesä, rodna inte, och framför allt, upprepa inte den der vanliga frasen som man hör af ungt folk nu för tiden! De äro i fråga om äktenskapet alldeles som väl uppfostrade barn, hvilka slå ner ögonen när man bjuder dem bakelser eller konfekt! — Du småler? Genera dig inte, mitt barn! skratta till och med . . det gör mig så ondt att se dig dyster och sorgsen! Du måste medge att jag gjort allt för att förströ dig . . jag har till och med skaffat dig en process, men jag är verkligen rädd att jag måste förneka dig denna förströelse snart nog!

Cecile. Hur så, tant? fruktar ni kanske för kostnaderna?

Frun. Ja, litet för kostnaderna, och mycket för pratet!

Cecile. Hvilket prat!

Frun. Ser du, kära barn, en process, hur obetydlig som helst, väcker alltid uppmärksamhet. Tidningarne tala om den —

Cecile. Tidningarne?

Frun. Dessutom är jag trött på hela saken och efter som domstolen i går förklarat vår granne hafva rättighet att vara ensam om den lilla bäcken, så tror jag att vi böra stanna der!

Cecile. Och våra stackars träd som skola dö ut?

Frun. Vi få begagna dem till ved!

Cecile. Åh tant, ni är elak i dag.

Frun. Det är derför att jag vill inte längre vara narr för — —

Cecile. Narr? hvad menar tant?

Frun (*afsides*). Det går bra! (*högt*) Du tror dig hämnas på vår granne, genom att anställa den der tråkiga processen emot honom?

Cecile. Nåväl?

FRUN. Nåväl, tvärtom! han har drifvit gäck med oss båda två!

CECILE. Huru?

FRUN. Han är förtjust öfver våra förföljelser!

CECILE. Åh!

FRUN. Han har ledt bort bäcken bara för att få det derhän!

CECILE. Ja, men af hvad skäl?

FRUN. Af det skäl att — — — nej jag kan inte. . . jag bör inte säga dig det!

CECILE. Nåja, i så fall — —

FRUN. Men i alla fall — om du lofvar mig att aldrig för någon . . . för *någon* . . . du förstår mig?

CECILE. Jag lofvar allt hvad ni vill, tant!

FRUN. Nåväl, mitt stackars barn — men kom ihåg att du har lofvat!

CECILE. Ja tant, ja!

FRUN. Nåväl — vår unge granne, herr Duplessis — du kommer att bli, ond — herr Duplessis har tvungit oss till en process, bara för att få knyta förbindelser med oss —

CECILE. Lagliga?

FRUN. Ja, lagliga och allvarsamma!

CECILE. Hvad menar tant?

FRUN. Åh, det är en afskyvärd tillställning! Man skall anfalla mig, — har han sagt till sig sjelf — jag försvarar mig, jag vinner, och under förevändning af att uppgöra en förlikning, kan jag presentera mig hos dem!"

CECILE. Här?

FRUN. Just här! "Och en gång der, kan jag sjelf bli i tillfälle att se" — — gissar du inte?

Cecile. Nej! Bli, i tillfälle att se — hvad?

Frun. Om han lyckas behaga dig.

Cecile. Hvarför det?

Frun. För att gifta sig med dig!

Cecile. Men . . af hvad skäl?

Frun. Af det skälet att han älskar dig.

Cecile. Han älskar mig . . mig — min tant? -

Frun. Ja, dig — dig, min nièce! och om du visste — —

Cecile. Säg ut, tant!

Frun. Nej . . nej! . det är fråga om någonting mycket vigtigt . .

Cecile. Ja, men jag har ju lofvat?

Frun. Ja, det var sannt! Nå ja, då får jag väl ingenting dölja för dig! Men min Gud, det är så svårt — — (*tar hennes hand och för henne till fönstret*). Ser du det der stora kastanieträdet i hans trädgård . . der, midtför — —

Cecile. Ja.

Frun. Han klättrar upp i det hvarje qväll för att beundra dig, när du sitter ute på terrassen.

Cecile. Men det är opassande — — — och så mycket mera opassande som jag nästan alltid går dit utan att ha gjort toalett.

Frun. Jag har ju sagt det . . det är himmelskriande! Men det är väl ändå värre! Härom morgonen, när jag kom in hit i salongen, hittade jag ett papper på golfvet, ett papper fästadt med schärt band vid en stor kastanie.

Cecile. Ett karteradt papper?

Frun. Nej, ett papper med verser på . . verser adresserade till dig!

Cecile. Verser! . Allt det här är mycket ledsamt, mycket komprometterande . . att klättra upp i ett kastanieträd . . att kasta in verser . . Dåliga verser förmodligen? Har tant dem qvar?

Frun. Nej, jag har förlagt dem.

Cecile. Så tråkigt! Men i alla fall, på det der sättet kan det väl inte fortfara?

Frun. Nej, jag hoppas det!

Cecile. Det vill säga, ni ämnar ta edra försigtighetsmått?

Frun. Lita på det!

Cecile. Och att om han nånsin vågar visa sig här — —

Frun. Åh!

Femte Scenen.

DE FÖRRE. LISE.

Lise. Herr Ernest Duplessis frågar om frun vill taga emot honom.

Frun (*till Cecile*). Hvad sade jag?

Cecile. Han vågar komma hit!

Frun. Som du ser . . men oroa dig inte . . jag vet hvad jag skall göra!

Cecile. Ah! ni vet?

Frun. Ja visst, och jag är säker om att du skall gilla — —

Cecile. Hvad då?

Frun. Att jag gör som du nyss antydde!

Cecile. Som jag antydde?

Frun. Ja visst . . nemligen visa bort honom.

CECILE. Ah! har jag sagt det?

FRUN. Sedan jag först låtit honom förstå — —

CECILE. Ja visst, tant!

FRUN. Att han aldrig kan ha hopp om att behaga dig — —

CECILE. Nej, inte det minsta . . ni känner min föresatts . . .

FRUN. Klostret, ja!

CECILE. Och det hade derför kanske varit bäst att inte ta' emot honom! . (*till Lise*) Bed herr Duplessis stiga in!

LISE. Ja, mamsell! (*går*).

CECILE. Jag går in till mig! (*stannar och ser åt dörren som Lise lemnat öppen*).

FRUN. Nå?

LISE (*anmäler*). Herr Duplessis!

CECILE. Ja, jag går, tant . . jag går! (*skyndar in*).

FRUN (*för sig*). Aha! nyfiken! Då är jag lugn.

Sjette Scenen.

FRUN. ERNEST.

ERNEST *inkommer och helsar*). Min fru!

FRUN. Min herre!

ERNEST. Ni har varit så god och önskat ett samtal med mig, och jag är färdig att — —

FRUN. Ett ögonblick! Vi träffas visserligen för att tala om affärer, men affärerna behöfva icke förjaga artigheten! Gör mig det nöjet att — —

ERNEST (*tar en stol*). Jag tackar, min fru!

Frun (*afsides i det hon går till sin fåtölj*). Han ser bättre ut än jag trodde, och jag har gjort ett ypperligt val för min nièce!

Ernest (*afsides*). Hon kommer säkert att fordra hälften af bäcken . . jag skall försvara den till sista droppen!

Frun (*gladt, i det hon ser Ernest med allvarligt och tillbakadraget väsende sätta sig på långt afstånd*). För allt i verlden, herr Ernest! låt oss lägga bort alla motpartsminer, och efter som vi äro här för att uppgöra en öfverenskommelse, så räck mig er hand — det blir en god början!

Ernest. Min fru! (*afsides*) Får gå för handen — — men hvad bäcken beträffar — —

Frun. Vet ni min unge granne, att ni har totalt besegrat mig i går.

Ernest. Ack ja, min fru, — totalt!

Frun. Men vet ni också att jag kunde ta min revanche genom att gå till högre instance?

Ernest. Ingenting är omöjligt, min fru!

Frun. Såvida jag inte föredrog att förklara mig nöjd med hvad jag fått.

Ernest. Huru, ni afstår?

Frun. Från att appellera? . . bestämdt!

Ernest (*mycket belåten*). Således är allt slut, min fru?

Frun. Ja, affären är uppgjord . . vi få lefva utan vatten!

Ernest (*artigt och muntert*). Akta er — min fru! . Jag är litet misstrogen . . jag har alltid hört sägas att i fråga om processer, ger man ingenting för intet!

Frun. Ni tror kanske att jag vill beröfva edra blommor några droppar vatten? Ah, min herre ni

misskänner mig! Det smärtade mig att ni skulle anse mig för en orättvis, processlysten och farlig granne, — — jag ville bevisa er motsatsen, se der allt! och det är derföre som jag proponerat ett samtal emellan oss. Det är sannt att jag är litet egen, litet fantastisk — åtminstone har man sagt mig det ibland! Men fast man anser mig vara qvick, så har jag ändå haft tillräckligt förstånd att redan från början inse det vår process var afskyvärd!

Ernest. Men i så fall . . hvarför börja den?

Frun. Af vigtiga . . men hemliga skäl . . . som skulle ursäkta mig, hoppas jag, i fall det vore mig tillåtet att yppa dem!

Ernest. Vigtiga och hemliga skäl?

Frun (*stiger upp och ringer*). Han tyckes ha förstått mig! (*Lise inkommer*). Lise, har hon frågat efter mig.

Lise. Hvilken, frun?

Frun. Min niéce?

Lise. Jag tror inte det?

Frun. Mår hon något bättre i dag?

Lise (*förvånad*). Hvilken, frun?

Frun. Min niéce.

Lise. Kors! . hon mår som vanligt!

Frun (*med bedröfvad mine*). Hon hvilar sig, inte sannt?

Lise. Nej, hon klär sig.

Frun. Du menar att hon försöker stiga upp.

Lise (*afsides*). Hvad behöfver frun bekymra sig för mamsell?

Ernest. Är er niéce illamående?

Frun. Hon är sjuklig . . det syns visst inte på henne — tvärtom . . men det är så mycket mera oro-

ande . . (*till Lise*) Ah! . (*till Ernest*) Ni tillåter? (*till Lise*) Om min niéce frågar om jag gått ut, så svara ja. Det vill säga, nej! Men tala för all del inte om att herr Duplessis är här.

Lise (*i det hon går*). Om jag begriper ett ord, så — —

Ernest. Men hvarför dölja att jag är här, min fru? Skulle min närvaro kunna — —

Frun. Åh . . nej, nej!

Ernest. Ni säger det der med en ton — —

Frun. Men det är kanske orätt af mig att uppehålla er så länge.

Ernest. Ni har således ingenting mera att säga mig? Ni önskar ingen öfverenskommelse, intet skadestånd?

Frun. Ack jo, det var sannt . . jag höll på att glömma det!

Ernest (*afsides*). Seså! nu å' vi der!

Frun. Jag begär — er vänskap!

Ernest. Ingenting annat? . Men den har ni ju redan!

Frun (*med bryderi*). Ja . . ni är en ädel ung man, ni är öppenhjertig . . god . . och jag tänkte — —

Ernest. Hvad då?

Frun. Åh, ingenting! . Farväl, min herre!

Ernest (*afsides i det han går*). Det är ett utmärkt fruntimmer!

Frun (*afsides*). Han är nyfiken att få veta mera!

Ernest (*afsides*). Det vore kanske på sin plats att erbjuda henne hälften utaf bäcken! (*närmar sig*). Min fru . .

Frun (*afsides*). Der är han igen!

Ernest. Ännu ett ord, om jag får be!

Frun. Min herre!

Ernest. Nyss på stunden, när ni hade den artigheten att vilja ursäkta er för det ni öppnat process mot mig, afbröt man er just som ni ämnade tala om vigtiga och hemliga skäl . .

Frun. Har jag talt om sådana?

Ernest. Ja min fru . . och som det inte är möjligt annat än att dessa skäl till någon del angå mig — —

Frun (*lifligt*). För all del . . tro inte — — —

Ernest. Men min fru, om dessa skäl verkligen röra min person — —

Frun. Ni söker förgäfves få mig att yppa dem!

Ernest. Jag kan således inte få ert förtroende?

Frun. Nej, det är omöjligt!

Ernest. Då återstår mig endast att aflägsna mig. Farväl min fru!

Frun. Herr Duplessis!

Ernest. Min fru!

Frun. Ni tycks taga så liflig del i hvad som rör oss, att jag inte kan öka mitt syndaregister emot er, genom att visa er misstroende. Har ni styrka att bevara en högst ömtålig hemlighet?

Ernest. Jag har en ovanlig styrka, min fru!

Frun. Ni svär således att aldrig för någon yppa . .

Ernest. Ja, jag svär det!

Frun. Och jag emottar er ed! (*afsides*) Nu måtte jag kunna vara säker om tystnad på båda hållen!

Ernest (*afsides*). Hvad skall jag väl få höra!
(*de sätta sig vid bordet midt på scenen*).

Frun. Min käre granne, jag har ingen mera anhörig än min nièce. Begåfvad med alla ungdomens

och skönhetens behag, har hon hastigt, ifrån att vara glad, lycklig och leende, blifvit orolig, tankspridd och nedslagen.

Ernest. Skulle väl bäcken i trädgården kunna vara orsaken?

Frun. Afbryt mig inte! Jag har således sett henne sorgsen, förändrad — och när jag velat undersöka skälen till denna förvandling, så har jag — med en häpnad som ni säkert skall dela — upptäckt — —

Ernest. Min Gud, ni skrämmer mig!

Frun. Kom ihåg att ni har lofvat mig den mest obrottsliga tystnad!

Ernest. Ja min fru . . jag har till och med svurit! . . . Ni har upptäckt.

Frun. Ser ni den der terassen?

Ernest. Som vetter åt min trädgård? . Ja.

Frun. Förut gick hon nästan aldrig dit. Men på en gång, det är väl omkring ett år sedan, går hon dit hvarje dag. Hon har låtit sätta upp ett tält der.

Ernest. För att få skugga troligen!

Frun. Så säger hon . . men den förklaringen ansåg jag ej giltig . . jag ville se, och jag såg —

Ernest. Hvad då?

Frun. Att hvarje qväll, då jag trodde hon var i sitt rum — —

Ernest. Nåväl?

Frun. Så gick hon helt försigtigt derifrån och gömde sig i tältet; hon stannade der orörlig och upprörd som en ny Hero, väntande en ny Leander!

Ernest. Och denne nye Leander?

Frun. Är ni, min herre!

Ernest. Jag?! (*de stiga upp*).

Frun. Ack ja!

Ernest. Är ni säker på det?

Frun. Alldeles för säker, min herre! Också måste jag gripa till ett energiskt medel.

Ernest. Hvilket medel?

Frun. Jag måste anställa en process mot er. Jag måste dränka denne nye Leander, och lyckligtvis fanns er bäck alldeles till hands!

Ernest. Men jag måste tillstå att jag inte begriper — —

Frun. Förstår ni inte det? Det var min pligt att bota min niéce för hennes olyckliga kärlek.

Ernest. Olyckliga?

Frun. Ja, efter som den är utan hopp! Och det finns ingen obehagligare karl än den som man processar med.

Ernest. På min ära, min fru . . idén var ganska fyndig! . Men ännu en gång, är ni säker på att det är mig hon älskar?

Frun. Ack ja!

Ernest. Har ni giltiga skäl att tro det?

Frun. Tyvärr!

Ernest. Jag måste tillstå för er att jag inte vågar tro det!

Frun. Ni är svår att öfvertyga!

Ernest. Nej min fru, men jag är blygsam, och jag tvekar antaga — —

Frun. När allt kommer omkring, så har ni kanske rätt.

Ernest. Ja, inte sannt?

Frun. Jag har kunnat misstaga mig.

Ernest. Tror ni det!

FRUN. En sådan der kärlek kommer inte utan skäl!

ERNEST. Nej visst inte!

FRUN. Det fordras hos den som skall inge en sådan passion, nästan öfvernaturliga egenskaper!

ERNEST. Ja, det är sannt!

FRUN. Och fastän ni är en ganska ovanlig ung man —

ERNEST. Ja visst . . men i alla fall . . . hennes qvällstationer i tältet — —

FRUN. Det var kanské bara nyfikenhet! . .

ERNEST. Nej min fru . . nej, ni har rätt! Ingenting är mera påtagligt! . . det är jag som sysselsätter henne . . jag finner olyckligtvis i allt hvad ni sagt mig, spåren af en verklig, allvarlig kärlek.

FRUN. Ack min Gud, der kommer hon! Gå, min herre, så att hon inte får se er!

Sjunde Scenen.

DE FÖRRE. CECILE.

CECILE. Ni har frågat efter mig, min tant?

ERNEST (*afsides*). Det är hon!

CECILE (*blir honom varse*). Ah, förlåt . . jag visste inte . .

FRUN (*spelar brydd*). Jag tänkte sjelf inte uppå, att — —

ERNEST. Min fröken.

CECILE. Min herre!

ERNEST (*afsides*). Hon är djupt upprörd! (*till frun*) Ni ser nu sjelf, min fru . . och hennes upprörda tillstånd upphäfver alla mina tvifvel!

Frun (*till Ernest*). Inte ett ord, min herre! och förvärra inte det onda genom att stanna här längre . . jag besvär er — lemna oss! (*till Cecile*) Min niéce, tillåt mig att presentera för dig Herr Ernest Duplessis, vår motpart!

Ernest. Motpart? — Åh, mamsell! var öfvertygad om — —

Frun. Det är bra . . mycket bra! . farväl min herre! . (*sakta till Cecile*) Hvad tycker du om honom?

Cecile (*likaså*). Han ser mycket intressant ut!

Ernest (*afsides*). Hon är förtjusande . . trotts sitt illamående! .

Åttonde Scenen.

DE FÖRRE. LISE.

Lise. Fruns advokat ber att få tala vid frun!

Frun. Han kommer som han vore efterskickad! Jag skyndar att säga honom att processen är slut! (*afskedande till Ernest*) Min bästa granne, jag ber er ursäkta — — .

Ernest (*afsides*). Hon går! (*högt*) Min fru, jag har den äran — —

Frun (*afsides*). Han går inte! . (*hon går*).

Ernest. Min fru, jag har den äran — — (*med glädje*) Ah! hon har gått!

Nionde Scenen.

CECILE. ERNEST.

Cecile (*har satt sig till höger vid bordet, och tagit ett handarbete; afsides*). Han gick utan att säga mig ett ord! Stackars unge man, han är lika blyg som han är kär!

Ernest (*i fonden*). Tanten blir kanske ond på mig för det att jag stannar! Ah bah! litet nyfikenhet är väl inte något brott! (*går nedåt scenen*) Mamsell!

Cecile. Ack min Gud!

Ernest. Förlåt . . jag ville inte störa er — men jag har ännu ett sista ord att säga fru Gardonnière, och innan jag aflägsnar mig för alltid. . . .

Cecile. Min tante är i samtal med sin advokat — men om ni genast vill säga henne — (*sträcker ut handen emot ringklockan*).

Ernest. Jag ber . . mitt sista ord blir kanske något vidlyftigt . . och som hon inte är ensam, tillåter ni mig kanske att dröja här.

Cecile (*visar på en stol*). Min herre!

Ernest. Det förefaller mig också, som jag skulle ha något att säga er!

Cecile. Tror ni det?

Ernest. Fru Gardonnière har emottagit mig med så mycken godhet, och ni sjelf, mamsell, tycks visa mig så mycken välvilja — —

Cecile. En granne — — det är ju helt naturligt!

Ernest. Ja visst . . fastån ni egentligen inte känner mig!

Cecile. Åh, jag känner er något!

Ernest. Ack ja . . på afstånd . . från den der terrassen . .

Cecile. Hvad menar ni?

Ernest. Att ni till exempel kunnat se mig ifrån ert tält, då jag om qvällarne promenerar ensam i min trädgård, utan att ana — —

Cecile. Hvad, min herre?

Ernest. Åh . . just ingenting . . (*afsides*) Här gäller att hålla tungan rätt i munnen.

Cecile (*afsides*). Stackars unge man . . han vet inte hvad han säger . . jag borde kanske tala till honom med litet mera vänlighet — — hans belägenhet är värd litet deltagande.

Ernest (*går för att taga en stol*). För tusan, så mycket värre! jag kan inte låta afguda mig så der, utan att litet närmare lära känna förhållandena!

Cecile (*behagligt och vänligt*). Men min herr granne, hvarför aflägsnar ni er så der? . Skulle jag vara olycklig nog att skrämma er?

Ernest. Åh mamsell . . det är tvärtom jag . . jag som är olycklig nog . . och likväl önskade jag af allt mitt hjerta att kunna motsvara ert förtroende — —

Cecile (*afsides*). Mitt förtroende? (*högt*) Jag förstår inte — —

Ernest (*sätter sig, och säger med ombytt ton*). Jag tänkte på den högst egna ställning, uti hvilken en person befinner sig — —

Cecile. Som ni känner?

Ernest. Ja, mamsell!

Cecile (*afsides*). Han talar om mig . . vändningen är fyndig!

Ernest (*afsides*). Det är tid att undertecknad uppträder på scenen!

Cecile. Ni talade om en persons egna ställning — —

Ernest. Ja, hvilken en dag ser sig passioneradt älskad — —

Cecile. Passioneradt!

Ernest. Utan att hafva gjort något för detta!

Cecile (*nästan afsides*). Åh, något?

Ernest. Och utan att det ringaste hveta hvarföre?

Cecile (*utan att se upp från sitt arbete*). Men man värderar ju alltid en person för dess egenskaper.

Ernest. Mamsell!

Cecile. Dess dygder!

Ernest (*afsides*). Mina dygder!

Cecile. Och för de förtjenster som man anar hos densamma.

Ernest. Ja, deri ligger just det farliga! „Om man nu skulle ha öfverdrifvit dessa förtjenster, dessa dygder som ni behagat nämna — —

Cecile. Huru? öfverdrifvit?

Ernest. Om denna person endast hade inbillade egenskaper . .

Cecile. Inbillade?

Ernest. Fordrar inte då sanningen att denna person visar sig sådan den är?

Cecile. Sådan *hon* är?

Ernest. Nej, sådan *han* är!

Cecile. Men nej, ni misstar er . . denna passioneradt älskade person är ett fruntimmer!

Ernest. Nej, tvärtom!

Cecile. Min herre!

Ernest. Såvida jag inte uttryckt mig orätt, eller också ni sjelf misstydt mina ord!

Cecile. Min herre! inte ett ord mer i denna sak och tillåt . . (*hon helsar som för att gå*).

Ernest (*hejdar henne*). Af nåd, mamsell! . här är något missförstånd, någon hemlighet som måste förklaras!

Cecile. Jag tror det nästan!

Ernest. Nyfiken som alla karlar, har jag sedan en timma sökt att försäkra mig om — —

Cecile. Om hvad?

Ernest. Jag har haft orätt, jag ser det! . . och känslan för det passande borde hafva föreskrifvit mig absolut tystnad; men finns det väl en man, han må vara huru blaserad och misstrogen som helst — fel som äro långt ifrån mig, det försäkrar jag er; — finns det väl en man, som då han ser sig vara föremålet för en ung, skön och älskvärd qvinnas hemliga tankar — —

Cecile. Stanna min herre . . jag förstår visst inte meningen med edra ord, men om denna qvinna är jag, så lånar ni mig känslor som jag aldrig hyst!

Ernest. Skulle jag varit olycklig nog att förolämpa er?

Cecile. Nej min herre, inte om ni inte velat det! . Men ni säger att mitt hjerta kommit ert till möte, då det tvärtom — —

Ernest. Tvärtom?

Cecile. Ja visst! När ni ledde bort bäcken från vår trädgård, var det inte för att få ett tillfälle att komma hit?

Ernest (*med början munterhet*). Tillåt mig . . det är ju ni, som med tillhjelp af er tant, börjat processa med mig, för att — —

Cecile. För att — —

Ernest. Ge mig anledning att komma hit!

Cecile. Ack min Gud! och det har ni kunnat tro!

Ernest. Ja, ni trodde ju att jag vändt bort bäcken!

Cecile. Men det är inte jag som trott det!

Ernest. Ja, och det är inte jag som trott . . det andra!

Cecile. Men hvem då?

Ernest. Ja, mamsell! hvem?

Cecile. Åh . . jag kan inte säga det, jag har lofvat . . då ni deremot — —

Ernest. Jag har svurit, jag!

Cecile. Och om den person, som fått mitt löfte, nånsin skulle få veta — —

Ernest. Det kan den aldrig få veta.

Cecile. Huru så?

Ernest. Om vi här afgifva ett nytt löfte att aldrig tala om att vi ha talt om hvad vi hade svurit att aldrig tala om!

Cecile (*leende*). Ja, det är sannt! Och jag lofvar det!

Ernest. Jag också! . . . Vill ni nu vara så god och börja?

Cecile. Nej, ni måste föregå mig med det dåliga exemplet!

Ernest. Låt oss hellre börja på samma gång!

Cecile. Ja, låt oss det!

Ernest. Tre ord hvar, den ena efter den andra!

Cecile. Tills den dubbla hemligheten är uppdagad!

Ernest. Vänta nu! jag börjar!

Cecile. Och jag fortsätter!

Ernest. Fru Gardonnière har tvungit mig svära —

Cecile. Jag har gifvit min tant mitt ord — —

(*De betrakta hvarandra med stigande förvåning för hvarje replik*).

Ernest. Att för ingen omtala — —

Cecile. Aldrig för någon upptäcka —

Ernest. Hvad hon har sagt mig, nemligen — —

Cecile. Hvad hon anförtrott mig, nemligen —

Ernest. Att ni älskar mig! .

Cecile. Att . . (*stannar brydd*).

Ernest. Att?

Cecile. Samma ord som ni sade, min herre!

Ernest (*efter en paus*). Och dessa ord . . dessa ord äro en osanning! Ty ni . . ni älskar mig inte?

Cecile. Nej . . visst inte . . och ni?

Ernest (*förlägen*). Jag? . . ja . . ty . . visserligen — —

Cecile. Ni älskar mig inte . . det är afgjordt!

Ernest (*med hetta*). Säg att det är afskyvärdt . . förfärligt! Man har gjort narr af oss!

Cecile. Vi äro offer för ett svart förräderi!

Ernest. Men jag skall hämnas!

Cecile. Ack, jag ber er — ingen vrede . . framför allt ingen hämnd! Se på mig, jag är förolämpad, men lugn! . . och min enda hämnd skall bli att draga mig undan i ett kloster!

Ernest. Ja, men på det sättet kan jag inte hämnas.

Tionde Scenen.

DE FÖRRE. FRU GARDONNIÈRE.

Fru Gardonnière (*för sig*). Jag hoppas att de äro på god väg!

Cecile. Min tant! .

Frun. Hvad fattas dig, mitt kära barn?

Cecile. Ack min tant, min tant!

Frun. Min Gud, med hvilken mine du säger det der? Och ni min herre, hvad kommer åt er?

Ernest. Min fru, jag måste bryta ut . .

Frun. Bryta ut?

Ernest. Ni har beviljat mig ett samtal!

Frun. Det är sannt!

Ernest. Jag har infunnit mig!

Frun. Ja, det ser jag.

Ernest. Och en gång hos er, har ni förklarat mig att vår process var ingenting annat än en förevändning för att göra mig bekant med er mamsell nièce . . .

Frun. Tyst då!

Ernest. Som för mig hyste en känsla, mycket nära beslägtad med kärlek.

Frun. Men tillåt mig — —

Cecile. Och till mig sade ni, tant, att herr Duplessis kom hit för att begära min hand! .

Frun (*afsides*). Aj, aj!

Ernest. Nåväl, min fru, er nièce har aldrig haft en tanke på mig!

Cecile. Och herr Duplessis tänkte på ingenting sådant, då han kom hit!

Frun. Ja, det visste jag .

Ernest. Huru, ni visste det?

Frun. Seså, gör nu inte så fasligt stora miner och se inte så förolämpad ut! Kommen hit, båda!

Ernest och Cecile. Nej, aldrig!

Frun (*afsides*). Hvad är nu att göra? Minsta försök att vilja närma dem till hvarandra, skulle skilja dem för alltid!

Ernest. Min fru . . mannens värdighet — —

Frun. Ah bah! . Ett fasligt brott att tro det ni skulle kunna komma öfverens . . kanske älska hvarandra . . . jag har bedragit mig, dermed väl! . Min lilla intrig kommer inte att slutas som komedierna bruka! — Herr Ernest! . min nièce . . allt är klart: varen lyckliga! jag åtskiljer er!

Ernest. Men, min fru, om — —

Frun. Jag förstår! . . situationen är obehaglig för alla kontrahenterna . . låt oss inte förlänga den! (*till Ernest*) Farväl, min herre!

Ernest (*afsides*). Ett afsked! . för tusan!

Cecile (*likaså*). Seså! nu skickar hon bort honom också!

Frun. Och du Cecile . . det passar inte att du längre är i sällskap med herr Duplessis! Gå in till dig! (*hon för Cecile till dörren; derpå när hon ser att Ernest inte gått*) Ni är ännu qvar?

Elfte Scenen.

FRUN. ERNEST.

Ernest. Med er tillåtelse, min fru, men jag går inte så der! Jag måste ha upprättelse!

Frun. Hvilken då! . Ni älskar inte min nièce, hon älskar inte er . . då är det ju ingen skada skedd!

Ernest (*tar ett steg*). Jaså, ni tror det, min fru?

Frun. Ni vill väl inte duellera med mig?

Ernest. Jag vill . . ha en förklaring öfver ert, minst sagdt, besynnerliga handlingssätt. Och jag går inte härifrån förrän jag fått en sådan, fullständig och tillfredsställande!

Frun. Men detta är ju ett tyranni . . och er envishet att stanna här hos mig — —

Ernest. Hvarför har ni låtit mig komma hit?

Frun. Det vet ni väl!

Ernest. Nej, min fru! Det ligger något under det här! Det är en hemlighet . . en mystifikation . . och jag måste ha ordet till gåtan . . förr lemnar jag er inte.

Frun. Men jag väntar en visit.

Ernest. Säg att ni inte är hemma!

Frun. Jag måste sjelf ut — —

Ernest. Då följer jag er!

Frun. Men det gäller en resa . . .

Ernest. Jag skall ha den äran att göra er sällskap!

Frun. Åh, min herre!

Ernest. Min fru . . jag kan vara lika envis, lika besynnerlig som någon annan . . och kan ni, för att få bort mig, inte hitta på någon bättre förevändning än en resa, så fruktar jag för att jag kommer att växa fast i er salong!

Frun (*afsides*). Det är ju det jag vill! (*högt*) Men, fruktar ni inte — —

Ernest. Jag fruktar ingenting annat än att synas löjlig . . och som ni gjort mig sådan i er nièces ögon, måste jag hafva upprättelse! . Jag väntar den på stående fot!

Frun (*afsides*). Vänta du! jag skall minsann ge dig upprättelse! (*hon närmar sig honom*) Min herre! ni skall säkert anse mig mycket brottslig — —

Ernest. Hvilket bryderi!

Frun. I det jag lät er tro er vara älskad af min nièce, har jag spelat en afskyvärd komedi med er?

Ernst. Ni tillstår det?

Frun. Ack ja! Det var inte hon som älskade er!

Ernest. Det vet jag redan, min fru!

Frun. Det var inte för henne som jag önskade väcka er kärlek! .

Ernest. Men för hvem då?

Frun. Kom ihåg att jag inte talat med er om henne förr än i sednaste laget . . men jag ville . . jag tänkte — —

Ernest. Hvad?

Frun. Ty jag har låtit er komma hit för att tala med er om — —

Ernest. Om? . .

Frun. Om en annan! .

Ernest. En annan mamsell?

Frun. Nej, inte så alldeles! Men när jag såg er framför mig, så ung, så älskvärd — — se inte på mig, jag ber er!

Ernest. Men hvarför inte, min fru?

Frun. När jag såg er så . . så strålande . . talade jag i stället om en annan . . ty jag var rädd att ni skulle förakta henne . . som skulle kunna vara er mor!

Ernest. Ack min Gud!

Frun. Ni vet nu allt! . Men jag besvär er vid er heder! inte ett ord om denna förfärliga hemlighet, som ni tvungit mig att yppa . . Glöm denna person, som redan har glömt er — — och som skall fortfara dermed . . hoppas jag . .

Ernest. Jag hoppas det också!

Frun. Och på det er upprättelse må blifva fullständig i händelse ni fruktar att hafva synts löjlig i

Ceciles ögon, så kan ni få återse henne i min närvaro, och förklara henne — —

Ernest. Ja! ja . . det är nödvändigt att jag får återse henne , . att jag får förklara — —

Frun. Jag går att fråga henne om hon anser det passande att återse er . . men min herre! låt den fatala hemligheten hvila i djupet af ert hjerta!

Ernest. Var fullkomligt trygg, min fru!. Jag är en hederlig man, och det finns saker som en hederlig man aldrig upptäcker!

Frun. Jag räknar derpå, min herre! . jag räknar derpå! (*går*).

Tolfte Scenen.

ERNEST (*ensam*).

Har man någonsin hört ett mera otroligt förtroende? . jag ryser ännu! . Eröfringen är smickrande, och min ställning serdeles behaglig! . Försmådd af nièceen och afgudad af tanten! Åh! nej, nej! så får det inte sluta! Jag måste hämnas både på den unga flickans förakt och den mogna enkans suckar! (*han har stannat till höger; Cecile inkommer med Lise från höger och för henne med sig fram på scenen, utan att se Ernest*).

Trettonde Scenen.

DEN FÖRRE. CECILE. LISE.

Cecile (*till Lise*). Du har ju förstått mig?

Ernest (*afsides*). Cecile!

Cecile. Lemna brefvet, och vänta tills du får föreståndarskans svar.

Lise. Ja, mamsell! (*går*).

Fjortonde Scenen.

ERNEST. CECILE.

Cecile. Ja, mitt beslut är fattadt! Jag går i kloster! (*hon är nära soffan*).

Ernest (*närmar sig henne*). Huru? ni framhärdar i detta beslut?

Cecile. Ni här?

Ernest. Hör mig, jag har besynnerliga saker att omtala för er!

Cecile. Det är inte möjligt, min herre! Vi ha ingenting mera att säga hvarandra!

Ernest. Åh, var lugn! . . jag har inte önskat få säga er ett sista farväl för att tala med er om kärlek! Vi ha dessutom gjort en alltför dålig början . . .

Cecile. Min herre!

Ernest. Ja, ni har rätt, hela felet är mitt! Men hvad skall jag säga er till mitt försvar? Ännu brydd utaf er tants meddelande, förstod jag inte straxt . . men jag förstod sedan, när allt var slut, hvilket välde ni redan hade fått öfver min själ! . Och ännu i detta ögonblick, då vi stå färdiga att säga hvarandra farväl för alltid, och jag ser hos er så mycken skönhet, ett på en gång så varmt och så upphöjdt sinne, ett behag på en gång så oskyldigt och så retande . . . ack! vid tanken på allt detta, tyckes det mig som vi skulle kunnat förstå och närma oss hvarandra! Från min sida åtminstone skulle vägen hvarken varit lång eller svår! Jag vet mycket väl att mina egenskaper icke äro af det slag som väcka en ögonblicklig böjelse . . Jag är ung, oegennyttig och varmhjertad, som hela verlden vid min ålder . . mycket vanliga företräden, det är sannt; men jag har aldrig älskat . . och inga ord kunna uttrycka den vördnad och lycka som jag känner vid åsynen af den renaste oskuld parad med

så mycken skönhet! — Ack, om ni hade velat . . eller rättare, om ni hade kunnat — — —

Cecile. Hvad då, min herre?

Ernest. Det skulle inte varit oss man gycklat med, . . hela förvirringen hade drabbat henne!

Cecile. Men hvilken?

Ernest. Ack, jag kan inte säga er det! jag vågar inte anförtro er en sådan hemlighet!

Cecile. Ni hyser då inte förtroende för mig?

Ernest. Hvad säger ni? Er, som jag ville anförtro min lycka . . mitt lif!

Cecile. Min herre!

Ernest. Ja, mamsell . . min lycka, mitt lif! Ty den roman som fru Gardonnière uppfunnit har för mig blifvit en verklighet . . jag älskar er!

Cecile. Ack min Gud!

Ernest. Ack, frukta ingenting! Min kärlek är lika vördnadsfull som den är varm! Den begär intet annat än hvad ni kan gifva . . nej! säg ingenting . . svara mig inte . . *(närmar sig henne)* Säg mig endast att ni förlåter mig!

Cecile. Jag är inte ond på er!

Ernest. Åh, det är inte nog! . Gif mig ett ord af saknad . . af förhoppning!

Cecile *(brydd)*. Förhoppning!

Femtonde Scenen.

DE FÖRRE. LISE

Lise. Fru föreståndarskan . . *(hejdar sig)* Kan jag tala om det i herrns närvaro?

Cecile *(sätter sig på soffan)*. Ja, tala fritt!

Ernest. Men skynda!

Lise. Fru föreståndarskan väntar mamsell och fru Gardonnière — — ty hon sade, att för att bli emottagen, måste mamsell ha sin tants tillstånd.

Cecile. Det är bra! . . lemna oss! *(Lise går. Cecile och Ernest stanna tysta ett ögonblick, utan att se på hvarandra).*

Ernest *(bakom soffan, lutande sig nedemot Cecile).* Svara mig, Cecile! går ni i kloster?

Cecile *(efter någon tystnad).* Ja! *(går mot höger; paus).*

Ernest *(beslutsamt).* Nej; det gör ni inte! Och efter hvarken föreställningar eller böner kunna förmå er att ändra ert beslut, så gör jag som ni . . jag tar min tillflykt till utomordentliga medel!

Cecile. Hvad vill ni säga?

Ernest. Ni står ju ännu i tre år under er tants förmynderskap?

Cecile. Ja!

Ernest. Ni kan ju ingenting företaga utan hennes samtycke?

Cecile. Nej . . men det får jag nog.

Ernest. Nej, det får ni inte!

Cecile. Hvem skulle hindra det?

Ernest. Jag!

Cecile. Ni? . . och med hvad rätt?

Ernest. Med den rätt, som jag har . . som jag kan skaffa mig öfver er tant!

Cecile. Jag förstår er inte!

Ernest. Se der just den hemlighet som jag inte kunde anförtro er — — men efter som ni trotsar mig, så skall jag yppa den för er!

Cecile. Tala fort!

Ernest *(sakta).* Det är för sin egen räkning som er tant förmått mig att komma hit . . hon älskar mig!

Cecile. Min tant? .

Ernest. Just hon!

Cecile. Det är ovärdigt!

Ernest. Ja, det är afskyvärdt . . men det är

detsamma, jag gifter mig med henne, och sedan skall jag nog hindra er att gå i kloster!

Cecile. Ni gifter er med min tant?

Ernest. Jaha, min nièce!

Cecile (*stött*). Det ville jag se.

Ernest. Ja, det *skall* ni få se! .

Sextonde Scenen.

DE FÖRRE. FRU GARDONNIÈRE.

Frun. Ni ännu här, min herre!

Ernest. Ja min fru, här för lång tid . . här för alltid!

Frun. Hvad menar ni?

Ernest. Jag menar . . jag menar . . att om ni nyss fann mig kall, brydd kanhända, så återser ni mig nu förtjust, passionerad! Jag kan inte säga huru det gått till . . det är otroligt, det är extravagant . . men jag älskar er, och jag gifter mig med er!

Frun. Ah bah!

Ernest. Redan länge har jag sökt efter en själ som kunde förstå min egen! . (*betraktar Cecile*) Jag fann endast kalla hjertan, utan poesi, utan passion . . då ni deremot, Clara!

Frun. Hvad! Clara?

Ernest. Då ni deremot, Emma, ni har hjerta, ni är — —

Frun. Jag är fyrtio år!

Ernest. Så mycket bättre, det är den bästa åldern! Det är passionernas ålder! Fyrtio år! . Det är inte så dèt bör heta . . två gånger tjugu år, så är det! Det är vårens vindflägt förenad med sommarens värme! Hvem kan berömma sig af att hafva funnit en sådan lycka, ett sådant underverk? — Jo min fru, det fann jag, och jag svär att jag skall visa mig värdig den! .

Frun (*afsides*). Jo! det här är charmant!

Ernest. Ni svarar inte?

Cecile (*afsides*). Hon afvisar honom säkert! .

Frun. Hvad vill ni att jag skall svara? Öfverraskningen . . min rörelse — —

Ernest (*lifligt*). Ni samtycker? . (*till Cecile*) Se så, mamsell! tror ni nu att jag skall kunna hindra er ifrån att begrafva er i ett kloster?

Frun (*afsides*). Hvad säger han?

Cecile. Ja, jag ser att ni kommer att utöfva mycket välde öfver min tant . . men jag hoppas finna ett medel att undslippa ert förhatliga tyranni!

Frun (*afsides*). Hvad nu . . hon är stött . . upprörd? . .

Cecile. Ja, jag skall finna det, och då — —

Frun. Ett ögonblick . . herr Duplessis' välde är ännu inte officiellt erkändt . . jag har ingenting bifallit . . och bifaller ingenting som inte du samtycker till, Cecile!

Ernest. Mamsells samtycke har ni redan!

Cecile. Mitt samtycke?

Frun. Ja mitt barn, jag önskar höra dig sjelf säga att herr Ernest Duplessis är ett godt parti, att han är en ädel, oegennyttig, varmhjertad ung man, och att hvarje qvinna kan skatta sig lycklig att få honom till make. — Jag väntar att få höra detta, ty herr Duplessis kan inte utan din tillåtelse blifva medlem af vår familj!

Cecile. Men jag tillåter det gerna, min tant!

Ernest. Hon tillåter det!

Cecile. Och jag tvekar alls icke att upprepa, det herr Duplessis har alla de egenskaper som . . som ni nyss nämnde . . och vore det också inte så, så skulle ert val vara mig tillfyllest, min tant.

Frun. Men du säger mig inte . . .

Cecile. Att herr Ernest är det bästa parti som finns? Jo visst, jag säger det ju, min tant, för att

göra er till viljes! Jag skall också säga — efter som ni tvingar mig — att hans språk är ädelt, hans uppförande värdigt, hans själ upphöjd . . och att det vore den största orättvisa man kunde begå . . att inte intressera sig för honom sedan man sett honom . . och att, sedan man lärt känna honom, inte älska honom!

Ernest. Min fröken!

Cecile. Jag säger detta endast för att göra min tant till viljes! Och ni ser det, jag säger det utan ansträngning, utan saknad. — Man kan inte vara mera förtjust, mera hänryckt! .. Ja min herre, ni kan inte förstå hvilken lycka . . hvilken glädje jag känner . . Också är jag stolt . . glad . : lycklig . . jag skrattar . . jag skrattar till och med så . . så att tårarne komma mig i ögonen!

Frun (*med utbrott*). Cecile!

Ernest (*mycket upprörd*). Mamsell!

Frun. Cecile! jag har begått för många dårskaper, för att inte en gång begå en förnuftig handling . . och efter det stod skrifvet i stjernorna att allt skulle sluta som en vanlig komedi, så . . (*till Ernest*) Er hand, min vän! (*förenar dem*) Seså, nu förenar jag er! Varen lyckliga!

Cecile. Min goda tant!

Ernest. Min bästa tant — — (*hejdar sig*) Ah, förlåt!

Frun. Hvad fattas er?

Ernest (*gladt*). Efter er bekännelse här för en stund sedan, vägar jag inte mer — —

Frun. Var lugn, och försök blott! Ni har ingenting att frukta! Jag har aldrig älskat er . . . men jag ansvarar inte för att jag inte kommer att göra det! Er hand, min nevö! Jag hade svurit att ni skulle bli min Ceciles make .. det var min plan!

Ernest. Och ni Cecile . . ni tiger? . .

Cecile (*räcker honom sin hand som han kysser*). Jag, Ernest? . . jag gillar alltid min tants planer!

(Slut.)

Svenska Theatern.

N:o		öre.
1.	*Magister Bläckstadius*, Lustspel.	50.
2.	*Läkaren.* Skådespel i 4 akter.	75
3.	*En Födelsedag på Gäldstugan.*	50.
4.	*Rika Morbror.* Lustspel.	50.
5.	*Engelbrekt och hans Dalkarlar.*	75.
6.	*Stockholm, Westerås och Upsala.*	50.
7.	*Herr Dardanell och hans upptåg på landet.*	50.
8.	*1846 och 1946.*	50.
9.	*Jernbäraren.* Skådespel.	50
10.	*Hittebarnet.* Lustspel.	50.
11.	*Positivhataren.*	50.
12.	*Jenny eller Ångbåtsfärden.*	35.
	Samtliga af A. BLANCHE.	
13.	*Mäster Smith*, af J. Jolin.	1: —
14.	*Det Otroliga*, af K. Kullberg.	50.
15.	*Femhundra Riksdaler Banko*, af M Cramær.	50.
16.	*En half million*, Lustspel af dens.	55.
17.	*Symamsellerna*, af dens.	75.
18.	*Barnhusbarnen*, af J. Jolin.	1: 30.
19.	*Bröstkaramellerna*, af dens.	50.
20.	*Flickorna på Söder.*	50.
21.	*En revolution i månan.*	50.
22.	*Profbladet eller Frihetens lön.*	35.
23.	*Polkander i Stockholm.*	50.
24	*Carl XII vid Pultava eller Sista resursen.*	50.
25.	*Tidens Strid.*	50.
26.	*Polkander och hans Fru.*	50.
27.	*Döden Fadder*, af Blanche.	50
28.	*Komedianterna*, af dens.	50.
29.	*Den politiske kocken*, af dens.	50.
30.	*Flickorna på Norr.*	50.
31.	*Efter 50 år*, af Topelius.	1: 50.
32.	*Gustaf Adolf och Seaton.*	75.
33.	*En nyårsmorgon i Storkyrkotornet*	35.
34	*Lilla Apan.* Vådevill.	25.
35.	*En Knalleffekt.*	35.
36.	*Örebro fåfänga*, af J. Jolin.	50.
37.	*Hin Ondes gåfva*, af F. Hedberg.	50.
38.	*Min vän Löjtnanten*, af dens.	50.
39.	*När man inte har pengar.*	50.
40.	*Också en Profet.*	50.
41.	*Och ändå rör det sig.*	35.
42	*Fyra dagar af konung Gustaf III:s regering.*	75.
43.	*Tidningsskrifvaren.*	75.
44.	*Läsarepresten.*	75.
45.	*Längtan efter äfventyr.*	75.

N:o		öre.
46.	*En midsommarnatt i Dalarne.*	50.
47.	*En natt i Falkenberg.*	50.
48.	*En god uppfostran.*	50.
49.	*Aprilnarrit.*	50.
50.	*För sent!*	50.
51.	*I Bohusländska Skärgården.*	50.
52.	*Kusinen eller Studentäfventyret*	50.
53.	*Blekingsflickan*	50,
54.	*Tiggarflickan.*	50.
55.	*Den grå Paletån.*	50.
56.	*Lefve Fåfängan!*	30.
57.	*Nyårsnatten på Mosebacke.*	75.
58.	*Valborgsmesso-aftonen.*	75.
59.	*En Hufvudpassion.*	50.
60.	*Huru tiden förändrar.*	50.
16.	*Mitt andra Jag*, af Säfström.	50.
26.	*"På Gröna Lund".*	75.
63.	*Hyresgäst och Husegare.*	50.
64.	*Tomtegubbarna*, af Hedberg.	35.
65.	*Elfjungfrun.*	75.
66.	*Min hustru vill så ha det.*	50.
67.	*Den Ondes Besegrare*	75.
68.	*En Bengalisk Tiger.*	50.
69.	*Blixt och Dunder.*	50.
70.	*Andra Tider, Andra Seder* af X.	50.
71.	*Tre för En*, efter Bögh.	50.
72.	*Bark, Park och Stark.*	50.
73.	*Det Höga C.*	50.
74.	*Doktorn och Apothekaren.*	50.
75.	*"På Kärlekens vingar".*	50.
76.	*Majorskans krinolin.*	50.
77.	*En kopp Thé.*	50.
78.	*Han reser för att roa sig.*	50.
79.	*Den sällsynte Ynglingen.*	25.
80.	*Allas vår tant.*	50.
81.	*Nyårs-Kommitén.*	25.
82.	*Den resande Studenten.*	50.
83.	*Den Tankspridde.*	25.
84.	*Sanningsvännen.*	25.
85.	*Calle Glader.*	25.
86.	*En gammal Gosse*	50.
87.	*En svartsjuk tok.*	25.
88.	*Ett studentputs.*	25.
89.	*Mamsell Garibaldi.*	50.
90.	*Den svaga sidan.*	50.
91.	*Ett äfventyr i Humlegården.*	50.
92.	*Bror Jonathan.*	50.
93.	*Riksdagsmannen.*	25.
94.	*Slutbalen.*	25,
95.	*På Hasselbacken.*	25.

N:o		öre.
96.	*Frieri och förställning.*	50.
97.	*Mumbo-Gumbo-Gonggong.*	50.
98.	*Ung-Hanses Dotter.*	1: 25.
99.	*Herre! Var så god och etc.*	50.
100.	*Majkungen.*	25.
101.	*Kröningsfesten.*	25.
102.	*När man inte har möbler.*	50.
103.	*Orpheus i Underjorden.*	50.
104.	*Slutbalen N:o 2.*	30.
105.	*Ännu en gång "Den svaga sidan".*	25
106.	*Sällhet på flaskor.*	25
107.	*Carl Sabelträff och hans rivaler.*	25
108.	*Trollflaskan.*	50.
109.	*Frun af stånd och frun i ståndet.*	75.
110.	*Malins korgar*, af A. Säfström.	25.
111.	Sven *och liten Anna.*	50.
112.	*Aldrig för sent.*	75.
113.	*Två unga löjtnanter.*	25.
114.	*Inte en smula jaloux.*	25.
115.	*Ulla skall på bal.*	25
116.	*Giftbägaren.*	75.
117.	*Till tings! Till tings!*	50.
118.	*Jag ber tusen gånger om förlåtelse*	50.
119.	*Vi äro alla lika.*	50.
120.	*En Söndag på Amager.*	50.
121.	*De begge Pomaderna.*	50.
122.	*Blommor i drifbänk.*	75.
123.	*Herr Jönssons äfventyr i Spanien.*	50.
124.	*Anna-Stinas illusioner.*	75.
125.	*Studenthataren.*	50.
126.	*Kärleken på Sommarnöje*	25.
127.	*Ett Stockholmsgenie.*	50.
128.	*Fattig på mynt.*	50.
129.	*Ett frieri i Westergöthland.*	50.
130.	*Grannarne.*	25.
131.	*Dagen gryr.*	1: 25.
132.	*Den olycklige älskaren.*	25.
133.	*Smädeskrifvaren.*	75.
134.	*Studentens Majnatt.*	25.
135.	*Mammas Gosse.*	25.
136.	*En Komedi*, af Jolin.	75.
137.	*Wermländingarne.*	75.
138.	*Polen Blöder!*	25.
139.	*En Öfverste i fordna dagar.*	50.
140.	*Den gamle Skådespelaren.*	25.
141.	*Den gamla Aktrisen.*	25.
142.	*Rosa och Rasita.*	50.
143.	*Min Tants Planer*	50.
144.	*Min Son på Galejan.*	25.
145.	*N:o 7.*	50.

Särskildt utgifne äro:

Sommaräfventyr på Djurgården.	35.
Homoepatisk kur.	35.
Min lyckliga Stjerna, af Scribe.	50.
Maskeraden i Vindskammaren.	50.
Studenten och hans Älskarinna.	35.
Amuletten eller Ett paradis på vinden	35.
Lilla Bertha.	50.
Min hustrus andre man.	50.
Malins Bröllop, af Säfström.	35.
Rosen på Kungsholmen.	50.
Dottersonen.	50.
Nipperboden, af Säfström.	35.

Stockholm. Hörbergska Boktryckeriet, 1864.

Manufactured by
GAYLORD BROS. Inc.
Syracuse, N. Y.
Stockton, Calif.